

Перво действие, втора картина.

Ще дойдете, и в моя пощен час
ще удвоите радостта у мене.
И в моя дом, в сред небеса стълбени,
ще видите, че ходят по земята
звезди. — Подобно мавърта, която
насладите изгнана на април,
пристигнал нощав, радостен и мим
по стъпките на хлявата зима —
наслади у дома за вас ще мид
в сред тия млади, църковни жени.
О, гуйте, виждете велики! ще пиенки
своя срещете ви, на нея срете,
и най-достойната си изберете!
Ще бъде там и моят девойка —
не е тя хубава, а — само бройка! —
Елате с мене! — Тии, момиче, княжката
взела от мен — и камери мизата,
като и мене са тук. Аз камам
да бъдат у дома, щом надне прахът.

/Излизат Камери и Парис./

Прислужникът.

Камери мизата, като и мене са тук! А мочке
би тук е писано, че обущарят трябва да си су-
щия с аршина, шивачът — с каиша, рибарят
— с молива, художникът — с прехите. Пра-
щат ме да камере мизата, като и мене са
написали тук, а пак аз не мога никак да ка-
мере, какви и мене мизето, която е писано,
е написано тук. — Ще се обърна към усени хо-
ре. — Да, ето!

/Излизат Бенволио и Рошо./